

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové, v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem v Praze, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem v Brně, Květná 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2011, č. j. AN921-17/2009/150/9/2006-SŘ,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 6. 2011, č. j. AN921-17/2009/150/9/2006-SŘ, bylo na základě rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2010, č. j. 29 Ca 174/2009-59, částečně změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Praze (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 2. 11. 2006, č. j. 974-2/S/316/1/2006-SŘ. Uvedeným rozhodnutím žalovaného byla žalobci uložena pokuta ve výši 150.000 Kč za porušení povinností stanovených v ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) bod 4. zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění platném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o potravinách“), v čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, a čl. 3 nařízení Rady (ES) č. 2200/96 ze dne 28. 10. 1996, kterých se ve své provozovně v Kolíně, ul. Benešova dopustil tím že dne 18. 4. 2006 neprodleně nevyřadil z dalšího oběhu potravinu - Včelí med luční, skleněné dózy s uzávěrem o hmotnosti 250g a 500g (které nevyhověly

požadavkům uvedeným v tabulce 2, přílohy č. 3 k vyhlášce č. 76/2003 Sb. pro nepřiměřený obsah hydroxymethylfurfuralu; povoleno max. 40 mg/kg, zjištěno 67,5 mg/kg u medu s DMT 14. 3. 2009 a 63 mg/kg u medu s DMT 12. 3. 2009 a nepřiměřenou aktivitu diastázy, povoleno min. 8 jednotek dle Shadeho, zjištěno 5,1 u medu s DMT 14. 3. 2009 a 4,8 u medu s DMT 12. 3. 2009 jednotek dle Shadeho). Dále dne 15. 6. 2006 uváděl do oběhu potravinu - Brambory konzumní rané odrůda ALKMARIA (které nevyhověly jakostním požadavkům z důvodu mokré hniloby a poškození hlíz), a potravinu - Nektarinky, odrůda REDSUN (které nevyhověly jakostním požadavkům z důvodu hniloby a plísňě).

I. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

Proti označeným správním rozhodnutím podal žalobce včas žalobu. Rozhodnutí žalovaného považoval za nezákonné. Žalovanému vytýkal, že potvrdil prvostupňové rozhodnutí přes nesplnění zákonných podmínek. Dále namítal, že rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné, je právně nesprávné. Domnívá se, že byl zkrácen na svých právech, zejména na právu, aby bylo o jeho právech rozhodováno na základě přesně a úplně zjištěného skutečného stavu věci a právu moci rozhodnutí správního orgánu řádně a úplně přezkoumat a na základě takového přezkoumání případně brojit proti postupům správních (kontrolních) orgánů. Žalobcem uplatněné žalobní námitky shrnul zdejší soud takto:

- (1) V první části žaloby žalobce brojil proti prvoinstančnímu rozhodnutí, kterému zejména vytýkal, že je věcně a právně nesprávné, zejména pokud jde o posouzení otázky porušení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách. Podle názoru žalobce předmětný výrobek splňuje požadavky vymezené vyhláškou č. 76/2003 Sb. Výrobce na etiketě deklaruje, že výrobek je směsí medů pocházejících z regionů s tropickým klimatem. V případě, že měl správní orgán pochybnosti o deklaraci výrobce na etiketě, bylo jeho povinností tuto pochybnost podložit konkrétními zjištěními. Správní orgán však neprovedl zjištění, zda jde o med tropický, směs nebo med netropický, měl proto vycházet z deklarace výrobce na etiketě. Správní orgán tak zařadil med do nesprávné skupiny a chybně dospěl k závěru, že naměřená hodnota překračuje stanovený limit.
- (2) Žalobce dále namítal, že se nemohl dopustit jednání, že neprodleně nevyřadil med z oběhu. Správní orgán v rozhodnutí tvrdil, že žalobce neprodleně nevyřadil potraviny z oběhu, přičemž k porušení této povinnosti mělo dojít již dne 18. 4. 2006, tedy při kontrole, při které byly teprve odebrány vzorky. S touto skutečností se v odůvodnění nijak nevypořádal. Porušení povinnosti bylo konstatováno spolu s předáním výsledků rozboru během kontroly dne 15. 6. 2006. Žalobce upozornil na to, že prováděl kontroly, aby zboží odpovídalo požadavkům právních předpisů. V daném případě mohlo být porušení požadavků na jakost zjištěno pouze odbornou expertízou a žalobce bez ní nemohl toto porušení zjistit.
- (3) Žalobce dále namítal, že rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné v otázce výše pokuty. S ohledem na charakter uvedených nedostatků má žalobce za to, že se jedná o vady, které nebylo možno zhojit rozhodnutím žalovaného. Doplnil, že z rozhodnutí vyplývá, že pokuta měla být uložena podle ustanovení § 17 odst. 4 písm. c) a § 17 odst. 18 zákona o potravinách. Citované ustanovení obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen při rozhodování o pokutě a její výši přihlídnout, s těmi se však správní orgán řádně nevypořádal. Např. k hledisku závažnosti prvostupňový orgán pouze uvedl „omezování orientace spotřebitele a možnosti svobodné volby spotřebitele při výběru potravin“. Žalobci není zřejmé, jakým konkrétním jednáním měl omezit orientaci spotřebitele a jeho možnost svobodné

volby při výběru potraviny, ani v čem má tvrzeně omezení orientace a svobodné volby v tomto případě vůbec spočívat. Vedle toho je závažnost zásahu do práv spotřebitele promítnuta již v sazbách pokut a nelze ji tak přičítat k tíži žalobce podruhé, při ukládání konkrétní výše pokuty. Co se pak týče hlediska způsobu protiprávního jednání, to považuje žalobce za rozporně odůvodněné. Na jedné straně správní orgán uvádí, že účastník řízení nese odpovědnost objektivní, na druhé straně hodnotí, že výše pokuty odpovídá míře zavinění. Hledisku doby trvání nepodřadil správní orgán v odůvodnění žádnou skutečnost, ba se o jeho hodnocení ani nijak nezmínil. Dále není jasné, zda tvrzení „*mohlo dojít k negativnímu dopadu na zdraví spotřebitele*“ patří pod hledisko závažnosti nebo následku. Pokud pod hledisko závažnosti, platí zde rovněž, že závažnost je již promítnuta v sazbách pokut a nelze ji tak přičítat k tíži žalobce podruhé při ukládání konkrétní výše pokuty. Pokud pod hledisko následku, je žalobce toho názoru, že ochrana zdraví spotřebitele je chráněným zájmem a možnost jeho ohrožení nemůže být znovu přičítána k tíži žalobce v rámci hodnocení hlediska následku. Navíc je toto konstatování čistě hypotetické, bez opory v provedeném dokazování.

- (4) V druhé části žaloby žalobce brojil proti postupu žalovaného. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s podaným odvoláním a nezhojil vady prvoinstančního správního rozhodnutí. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s námitkou, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu neobsahuje skutečnosti relevantní pro uložení pokuty ve smyslu ustanovení § 17 odst. 18 zákona o potravinách. Podle žalobce žalovaný tím, že se ztotožnil s názorem prvoinstančního správního orgánu, nezhojil nedostatek rozhodnutí spočívající v porušení zásady zákazu dvojího přičítání.
- (5) V rámci kritéria závažnosti hodnotil žalovaný množství nevyhovujících potravin a rozsah zjištěné hniloby a plísně. Není zřejmé, jakým způsobem byl rozsah zjištěné hniloby a plísně hodnocen, a zda je toto hodnoceno ve prospěch či neprospěch žalobce, a navíc byla tato skutečnost hodnocena již v rámci kritéria způsobu. Při hodnocení způsobu byla správními orgány vyvozena nedostatečná míra vnitřní kontroly. Takovéto zjištění nebylo prokázáno a nemá oporu ve spise.
- (6) Žalovaný neměl dle názoru žalobce právo měnit prvostupňové rozhodnutí ve výroku, ale měl jej zrušit a vrátit k novému projednání. Postupem žalovaného byla porušena zásada dvouinstančnosti správního řízení.
- (7) Trest za porušení povinnosti by měl být uložen rychle a bezodkladně, aby byl efektivní. V dané věci bylo dle žalobce porušeno jeho právo na spravedlivý proces a zásada rychlosti a hospodárnosti. Od uložení pokuty prvoinstančním orgánem uplynulo totiž již skoro pět let a napadené rozhodnutí bylo vydáno až po půl roce od doručení zrušovacího rozsudku Krajského soudu v Brně.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl zrušení napadených rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že v souladu s vyhláškou č. 76/2003 Sb. i rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2010, č. j. 29 Ca 174/2009-59 byla na daný případ aplikována tabulka 2 přílohy č. 3 bez výjimky pod bodem 4), jelikož tato výjimka se na jednání žalobce nevztahovala. Žalovaný dále uvedl, že dodržování povinností a požadavků stanovených zákonem o potravinách je koncipováno na základě principu objektivní odpovědnosti. To vylučuje oprávněnost názoru žalobce, že do doby než se o tom, že potravina je nevyhovující, dozví, za její nevyřazení z oběhu

neodpovídá. Co se týče námitek směřujících do odůvodnění pokuty, žalovaný uvedl, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v souladu s judikaturou doplnil tak, že odstranil vady vytýkané soudem. Tím nebyla porušena zásada dvouinstančnosti. Žalovaný odmítl názor žalobce, že je průtahy v řízení porušováno jeho právo na spravedlivý proces. V souladu se zásadami rychlosti a hospodárnosti žalovaný danou věc nezrušil a nevrátil orgánu prvního stupně, ale sám odstranil vady řízení a vydal změněné rozhodnutí. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

III. Shrnutí obsahu napadených rozhodnutí a dosavadního průběhu řízení

Rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 2. 11. 2006, č. j. 974-2/S/3161/1/2006-SŘ, byla žalobci uložena pokuta ve výši 150.000 Kč, a to za porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) bod 4. zákona o potravinách, čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, a čl. 3 nařízení Rady (ES) č. 2200/96 ze dne 28. 10. 1996, kterých se ve své provozovně v Kolíně, ul. Benešova dopustil tím, že dne 18. 4. 2006 neprodleně nevyřadil z dalšího oběhu Včelí med luční, skleněné dózy s uzávěrem o hmotnosti 250g a 500g, dále tím, že téhož dne (18. 4. 2006) uváděl do oběhu potravinu - Brambory konzumní rané odrůda ALKMARIA a Nektarinky koš, odrůda REDSUN. V odůvodnění tohoto rozhodnutí prvostupňový orgán zejména uvedl, že dne 18. 4. 2005 a dne 15. 6. 2006 byla u žalobce uskutečněna kontrola zaměřená na dodržování ustanovení zákona o potravinách při uvádění potravin do oběhu. Analyzovaný vzorek potravin Včelí med luční, skleněná dóza s uzávěrem o hmotnosti 250 g nevyhověl požadavkům na jakost uvedeným v tabulce 2 přílohy 3 k vyhlášce č. 76/2003 Sb., v těchto parametrech: obsah hydroxymethylfurfuralu (max. 40 mg/kg, zjištěno 67,5 mg/kg) a aktivita diastázy (min. 8 zjištěno 5,1 jednotky dle Shadeho). Analyzovaný vzorek potravin Včelí med luční, skleněná dóza s uzávěrem o hmotnosti 500 g nevyhověl požadavkům na jakost uvedeným v tabulce 2 přílohy č. 3 k vyhlášce č. 76/2003 Sb. v těchto parametrech: obsah hydroxymethylfurfuralu (max. 40 mg/kg, zjištěno 63 mg/kg) a aktivita diastázy (min. 8 zjištěno 4,8 jednotky dle Shadeho). Brambory konzumní rané odrůda ALKMARIA pak nevyhověly jakostním požadavkům z důvodu mokré hniloby 12 % hlíz, resp. mechanického poškození hlíz 7 % a zelených hlíz 2%. Nektarinky koš, odrůda REDSUN pak nevyhověly z důvodu 95,4 % hniloby a plísně. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění dále výslovně uvedl, že: „*Při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Nerespektování požadavků na jakost potravin, s ohledem na její deklarovanou úroveň, omezuje orientaci spotřebitele a možnost svobodné volby při výběru potravin a je závažným zásahem do jeho práv. Vážným porušením je uvádění do oběhu potravin, které nejsou vhodné k lidské spotřebě a které nejsou bezpečné. Prodejem těchto potravin by mohlo dojít k negativnímu dopadu na zdraví spotřebitele. Ze způsobu, jímž dospěl účastník řízení k protiprávnímu jednání nevyvozuje správní orgán záměr, ale vyvozuje nedostatečnou míru vnitřní kontroly s ohledem na nutnost respektovat platné právní předpisy. Naproti tomu vzal správní orgán v úvahu skutečnost, že účastník řízení uskutečnil opatření k odstranění protiprávního stavu bezodkladně a že v jeho důsledku nedošlo k závažným následkům. Výše pokuty byla stanovena na základě správního uvážení, s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem. Odpovídá závažnosti porušení zákonem stanovených povinností i míře zavinění ze strany účastníka správního řízení a nese v sobě nezbytný preventivní prvek. Pokuta byla vyměřena při spodní hranici příslušné zákonné sazby, jejíž horní limit je 50.000.000 Kč.*“

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 1. 2007, č. j. 739/150/9/2006-SŘ, které však bylo na základě žalobcem podané žaloby zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2009, č. j. 29 Ca 52/2007-44, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem. Žalovaný vydal ve věci další rozhodnutí dne 18. 6. 2009, č. j. AN921-6/150/9/2006-SŘ, které však bylo na základě žalobcem podané žaloby znovu zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2010, č. j. 29 Ca 174/2009-59, a věc byla opět vrácena žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem. Žalovaný vydal ve věci další rozhodnutí ze dne 6. 6. 2011, č. j. AN921-17/2009/150/9/2006-SŘ, které je nyní přezkoumáváno zdejším soudem. Tímto napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci uložil dle § 17 odst. 4 písm. c) zákona o potravinách úhrnnou pokutu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 150.000 Kč za porušení povinností stanovených v ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) bod 4. zákona o potravinách, v čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, a čl. 3 nařízení Rady (ES) č. 2200/96 ze dne 28. 10. 1996, kterých se ve své provozovně v Kolíně, ul. Benešova dopustil tím, že: dne 18. 4. 2006 neprodleně nevyřadil z dalšího oběhu potravinu - Včelí med luční, skleněné dózy s uzávěrem o hmotnosti 250g a 500g (které nevyhověly požadavkům uvedeným v tabulce 2 přílohy č. 3 k vyhlášce č. 76/2003 Sb. pro nepřiměřený obsah hydroxymethylfurfuralu; povoleno max. 40 mg/kg, zjištěno 67,5mg/kg u medu s DMT 14. 3. 2009 a 63 mg/kg u medu s DMT 12. 3. 2009 a nepřiměřenou aktivitu diastázy, povoleno min. 8 jednotek dle Shadeho, zjištěno 5,1 u medu s DMT 14. 3. 2009 a 4,8 u medu s DMT 12. 3. 2009 jednotek dle Shadeho); resp. dne 15. 6. 2006 uváděl do oběhu potravinu - Brambory konzumní rané, odrůda ALKMARIA (které nevyhověly jakostním požadavkům z důvodu mokré hniloby a poškození hlíz), a potravinu - Nektarinky, odrůda REDSUN (které nevyhověly jakostním požadavkům z důvodu hniloby a plísňě).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný jako odvolací orgán mj. uvedl, že zde není nová právní úprava, která by byla pro žalobce výhodnější, a proto postupoval podle úpravy platné v době zjištění protiprávního stavu. Dále se vypořádal se zákonnými hledisky pro uložení pokuty. Vypustil úvahu prvostupňového orgánu, týkající se závažnosti, o omezení orientace spotřebitele a možnosti svobodné volby při výběru potravin a úvahu, že výše pokuty odpovídá závažnosti porušení zákonem stanovených povinností. V souladu se zásadou zákazu dvojího přičítání tyto úvahy nahradil. V rámci kritéria závažnosti žalovaný posuzoval množství nevyhovujících potravin uváděných do oběhu a rozsah zjištěné hniloby a plísňě. Ve prospěch žalobce bylo hodnoceno malé množství medu lučního uváděného do oběhu (6 ks). V neprospěch byl hodnocen souběh několika správních deliktů (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008-328). Při hodnocení kritéria způsobu spáchání přičetl žalovaný k tíži žalobce nedostatečnou míru vnitřní kontroly, ve vztahu ke zjištěným nedostatkům u ovoce (hniloba a plísň). Dále v neprospěch žalobce posoudil způsob uvádění do oběhu formou nabídky k prodeji a prodej, jelikož se jedná o nejzávažnější způsob uvádění do oběhu. V neprospěch rovněž přičetl skutečnost, že povolený limit hydroxymethylfurfuralu u medu byl překročen o více než padesát procent, což je třeba posuzovat jako velké překročení tohoto limitu. V neprospěch žalobce hodnotil rovněž velký rozsah zjištěné hniloby a plísňě u nektarinek REDSUN, který dosahoval téměř 100 %. Úvahu prvostupňového orgánu, že nedošlo k závažným následkům, žalovaný rovněž opravil. Ve prospěch žalobce hodnotil, že nedošlo prokazatelně k závažným následkům. Na druhou stranu v neprospěch žalobce posoudil v souladu s judikaturou možnost vzniku ohrožení práv spotřebitele. Konkrétně v případě nektarinek v případě hniloby a plísňě šlo o možné ohrožení lidského zdraví. Kritérium doby trvání správního deliktu hodnotil žalovaný ve prospěch

žalobce, jelikož bylo posouzena pouze ke dni zjištění. Kromě toho se žalovaný vypořádal i s ostatními odvolacími námitkami.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Protože se v daném případě jednalo o situaci, kdy první rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno Krajským soudem, zabýval se soud rovněž tím, zda v novém rozhodnutí byl respektován závazný právní názor vydaný ve zrušovacím soudním rozhodnutí. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2011, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 2. 11. 2006. V této souvislosti je třeba uvést, že žalovaný ve věci rozhodoval opakovaně, neboť jeho původní rozhodnutí ze dne 9. 1. 2007, č. j. 739/150/9/2006-SŘ bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2009, č. j. 29 Ca 52/2007-44, a jeho další rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. AN921-6/150/9/2006-SŘ bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2010, č. j. 29 Ca 174/2009-59 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem.

Krajský soud proto primárně posuzoval, zda žalovaný respektoval závazný názor zdejšího soudu. Krajský soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2010 uložil žalovanému, aby řádně odůvodnil všechna zákonná kritéria pro uložení pokuty, při současném respektování zásady zákazu dvojího přičítání. K tomu konkrétně Krajský soud vyslovil toto: „*Krajský soud souhlasí se žalobcem, že prvostupňový správní orgán hledisko doby trvání v rozporu s výše uvedeným vůbec nehodnotil. Odhlédnout však nelze ani od toho, jak se prvostupňový správní orgán vypořádal s dalšími zákonnými hledisky. Zákon o potravinách obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení výše pokuty. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující. Podle krajského soudu tedy v rozhodnutí o uložení správní sankce musí být zohledněna všechna zákonná kritéria, a ta musí být formulována precizně a jednoznačně. Takto však prvostupňový správní orgán nepostupoval, kritéria jsou odůvodněna kuse, nepřesně, resp. nejednoznačně. Co se například týče hlediska závažnosti, není ani krajskému soudu zřejmé, jak „je nerespektováním požadavků na jakost potravin omezována orientace spotřebitele či možnost svobodné volby při výběru potravin“. Nerespektování jakosti potravin se podle krajského soudu jistě může dotknout spotřebitele (např. ve vztahu k jeho zdravotnímu stavu), nikoliv však ve vztahu k jeho orientaci či*

svobodné volbě. Krajský soud proto neshledává toto hledisko odůvodněné v souladu s výše uvedeným. Obdobně nedostatečně odůvodněné shledává krajský soud i hledisko způsobu protiprávního jednání, neboť to správní orgán odůvodnil pouze tím, že „ze způsobu, jímž dospěl účastník řízení k protiprávnímu jednání, nevyvozuje správní orgán záměr, ale vyvozuje nedostatečnou míru vnitřní kontroly s ohledem na nutnost respektovat platné právní předpisy“. Ostatně z tohoto hodnocení předmětného kritéria nelze ani dovodit, jaký mělo vliv na výslednou výši sankce. Bylo proto na žalovaném, aby tyto vady (na které ostatně upozorňoval v odvolání i žalobce, kde mj. uváděl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné v otázce výši pokuty) napravil, což se však podle krajského soudu nestalo. K hledisku doby trvání žalovaný uvedl, že „Jak vyplývá z podkladů uložených ve správním spise, nebyla doba trvání kontrolou zjištěna, je tedy jasné, že k této skutečnosti nemohlo být ani přihlédnuto. Bylo by preciznější uvést, že délka nebyla v rámci kontroly zjištěna, a proto k tomuto hledisku nebylo přihlíženo, ale neuvedení této skutečnosti nezakládá podle názoru odvolacího orgánu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani tím nemohl být žádným způsobem ovlivněn výsledek rozhodnutí.“ Žalovaný tak shledal, že hledisko doby trvání není třeba uvádět, resp. hodnotit. S tímto nemůže krajský soud souhlasit. Jak již bylo výše uvedeno, povinností správních orgánů je zohlednit všechna kritéria a ty řádně odůvodnit (resp. uvést, jaký mělo vliv na výši pokuty). Obdobně je třeba žalovanému vytknout i to, že nenapravil nedostatečnost hodnocení hlediska způsobu protiprávního jednání. Jak bylo výše uvedeno, krajský soud shledal, že prvostupňový správní orgán řádně neodůvodnil, jaký vliv mělo hledisko způsobu jednání žalobce na výši pokuty, a bylo tudíž na žalovaném, aby to napravil, což se nestalo. To samé platí i pro hodnocení hlediska závažnosti, které krajský soud neshledal rovněž řádně (srozumitelně) odůvodněné, podrobněji viz výše. Ani krajskému soudu není podobně jako žalobci zřejmé, jakým konkrétním jednáním měl žalobce omezit orientaci spotřebitele a jeho možnost svobodné volby při výběru potraviny, ani v čem má tvrzené omezení orientace a svobodné volby vůbec spočívat. Jak již přitom bylo výše uvedeno, z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kritéria mají být odůvodněna jednoznačně, precizně, tak aby bylo možno v rámci soudního přezkumu dospět k závěru, zda úvaha právního orgánu má oporu v logice. Ostatně žalovanému je třeba vytknout ve smyslu shora citované judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84) i to, že důsledně nenapravil pochybení prvostupňového správního orgánu spočívající v tom, že nerozlišuje předmětné zákonné okolnosti (navíc při nedostatečném odůvodnění, k tomu viz výše) na přitěžující a polehčující, resp. nelze z nich dovodit, jak se jednotlivá kritéria podepsala na konečné výši pokuty. Krajský soud proto musí souhlasit s žalobcem, že správní orgány se dostatečně nezabývaly všemi zákonnými kritérii, resp. že všechny kritéria pro ukládání sankce řádně neodůvodnily, jak jim ukládá zákon, resp. výše citovaná judikatura. Krajský soud v Brně tak má za to, že prvostupňový orgán při ukládání pokuty pochybil, a to především tím, že se nevypořádal dostatečným a přezkoumatelným způsobem s hledisky, jež je na základě ustanovení povinen zohlednit, a žalovaný tyto vady nezhojil. Krajský soud přitom tímto nezpochybňuje protiprávnost jednání žalobce, či výši uložené sankce. Naopak je názoru, že s ohledem na možnou výši sankce (až 50.000.000 Kč) správní orgány uložily pokutu za zjištěná porušení při samé spodní hranici sazby. Lze si ztěžít představit ještě nižší pokutu za jednání, kterého se žalobce v míře zjištěné správními orgány nepochybně dopustil. Z důvodu, že se však správní orgány pohybovaly v oblasti správního práva trestního, kde je třeba velmi vážít důsledky dopadu veřejné moci do soukromé sféry fyzických a právnických osob a odůvodnění sankce za správní delikt, mělo by jejich rozhodnutí respektovat všechny požadavky řádného odůvodnění. Opačný postup totiž vede v konečném důsledku i k nepředvídatelnosti správního rozhodování, které nemá ve správním právu trestním místo. Pro podporu těchto závěrů viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 4 As 26/2005-5, kterým ostatně potvrdil i praxi zdejšího soudu“.

Jak vidno, krajský soud původní rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi zákonnými hledisky při ukládání pokuty. Jak je z odůvodnění nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného patrné (podrobněji k tomu viz výše, kde krajský soud provedl podrobnou rekapitulaci napadeného rozhodnutí žalovaného), ten označené vady napravit, když rozhodnutí prvostupňového správního orgánu změnil v hledisku závažnosti, způsobu, následku i doby trvání v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu, a krajský soud tedy mohl přistoupit k přezkumu dalších námitek obsažených v žalobě.

Žalobce v žalobě předně namítal, že med splňuje požadavky stanovené vyhláškou č. 76/2003 Sb., přičemž správní orgán zařadil med do nesprávné skupiny, resp. chybně dospěl k závěru, že naměřená hodnota překračuje limit stanovený vyhláškou. Ze správního spisu, konkrétně z dokladu o kontrole č. D004-10216/06 ze dne 18. 4. 2006 přitom pro krajský soud vyplynulo, že označeného dne byl proveden odběr vzorků medu, který byl označen jako „směs medů ze zemí ES a ze zemí mimo ES, směs obsahuje med z regionů s tropickým klimatem“. Podle krajského soudu tak byl výrobek označen v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 76/2003 Sb., jako „směs medů ze zemí ES a zemí mimo ES“. V takovém případě měl i podle krajského soudu med vyhovovat požadavkům na jakost dle přílohy č. 3 tabulky 2, vyhlášky č. 76/2003 Sb. v části týkající se obsahu hydroxymethylfurfuralu nejvýše 40,0 mg/kg, to však jak vyplývá ze správního spisu, podrobněji viz výše, splněno nebylo. Podle krajského soudu přitom výjimku týkající se medů deklarovaného původu z regionů s tropickým klimatem, která povoluje nejvýše 80,0 mg/kg, nebylo možné v daném případě použít, neboť směs medů byla tvořena medy ze zemí ES (tedy zemí, kde není tropické klima) a ze zemí mimo ES (z regionů s tropickým klimatem). Výjimka uvedená pod poznámkou 4) se totiž týká pouze medů s původem z regionů s tropickým klimatem a ze směsi těchto medů (tedy medů z regionů s tropickým klimatem). Tento názor byl ostatně již vysloven v předcházejícím rozsudku zdejšího soudu v dané věci ze dne 14. 12. 2010, č. j. 29 Ca 174/2009-59 a tyto závěry potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101.

Žalobce dále namítal, že neporušil § 11 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách, tedy že neprodleně nevyřadil med z oběhu, když k tomuto porušení mělo dojít v den kontroly (18. 4. 2006), kdy teprve byly u žalobce odebrány vzorky medu k rozboru. Skutečnost, že je potravinu nevyhovující se však žalobce dověděl až následně (dne 15. 6. 2006) a nevyhovující potraviny stáhl z prodeje. S tímto se dle žalobce správní orgán nijak nevypořádal. V tomto lze plně odkázat na předcházející rozsudek zdejšího soudu v dané věci ze dne 14. 12. 2010, č. j. 29 Ca 174/2009-59: „*Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) bod 4. zákona o potravinách, žalobce byl povinen neprodleně vyřadit z dalšího oběhu potraviny, které nevyhovují požadavkům na jakost stanovenou vyhláškou nebo deklarovanou výrobcem. Smyslem citovaného ustanovení je, aby se potravinu, která nevyhovuje požadavkům na jakost, na trh vůbec nedostala, tj. vyloučit možnost nákupu takové nevyhovující potraviny. Vázat tuto povinnost až na zjištění kontrolních orgánů by zcela ztrácelo svůj smysl, neboť do případné kontroly a jejích závěrů by taková nevyhovující potravinu byla stále na trhu. Podle krajského soudu je tedy na provozovateli potravinářského podniku zajistit svými kontrolními mechanismy, aby potraviny neodpovídající požadavkům na jakost byly neprodleně vyřazeny z dalšího oběhu, tj. aby se vůbec ke spotřebiteli nedostaly. Z těchto důvodů proto krajský soud souhlasí se žalovaným v tom, že „uvádění do oběhu odpovídá neprodlenému nevyřazení, neboť co je nevyřazené, je v oběhu“ (podrobněji viz odůvodnění žalovaného k 10. bodu odvolání), čímž krajský soud odpovídá i na námitku, ve které žalobce tvrdil, že se žalovaný*

touto okolností nezabýval. Ostatně pro podporu těchto závěrů odkazuje krajský soud i zde na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-108 [správně ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101], kterým Nejvyšší správní soud v obdobné věci potvrdil identické závěry zdejšího soudu.

Ve vztahu k výši pokuty žalobce zejména namítal, že správní orgány neodůvodnily všechna zákonná kritéria, resp. že je odůvodnily nedostatečně. Krajský soud zkoumal, zda jsou tato tvrzení důvodná již v předcházejícím řízení v této věci. Jak je rozvedeno výše žalovaný se v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu vypořádal se všemi vytýkanými vadami. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vypustil úvahu prvostupňového orgánu (týkající se závažnosti) o omezení orientace spotřebitele a možnosti svobodné volby při výběru potravin a úvahu, že výše pokuty odpovídá závažnosti porušení zákonem stanovených povinností. V souladu se zásadou zákazu dvojího přičítání tyto úvahy nahradil. V rámci kritéria závažnosti žalovaný posuzoval množství nevyhovujících potravin uváděných do oběhu a rozsah zjištěné hniloby a plísně. Ve prospěch žalobce bylo hodnoceno malé množství medu lučního uváděného do oběhu (6 ks). V neprospěch byl hodnocen souběh několika správních deliktů (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008-328). Nelze souhlasit s názorem žalobce, že závažnost zásahu do práv spotřebitele nachází výraz v sazbě pokuty a nelze ji tak podruhé přičítat k tíži žalobce při ukládání konkrétní výše pokuty. Žalobce naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 17 odst. 4 písm. c) a § 17 odst. 7 zákona o potravinách. Skutkové podstaty předmětných správních deliktů podle § 17 odst. 4 písm. c) i podle § 17 odst. 7 zákona o potravinách jsou zákonem definovány obecně, bez navázání na určitý (minimální) objem potravin protiprávně uváděných do oběhu. V souladu s § 17 odst. 18 zákona o potravinách pak správní orgán při rozhodování o uložení pokuty a její výši přihlížel mj. k závažnosti protiprávního jednání, přičemž zohlednil ve prospěch žalobce malé množství uváděného medu do oběhu a v neprospěch souběh několika správních deliktů. Pokud jsou tedy naplněny znaky skutkové podstaty, správní orgán vždy přihlíží mj. i k závažnosti takového protiprávního jednání. Ne všechny skutky naplňující tutéž skutkovou podstatu jsou stejně závažné a je za ně možno udělit stejnou pokutu. O porušení zákazu dvojího přičítání se zde proto jednat nemohlo.

Námítka žalobce o rozpornosti tvrzení správního orgánu, že žalobce nese objektivní odpovědnost, a zároveň že výše pokuty odpovídá „*míře zavinění ze strany účastníka*“ byla již vypořádána v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101 a zdejší soud se s ním plně ztotožňuje a odkazuje na něj: „*Rovněž poslední námitku stěžovatele, narážející na konstatování správního orgánu, že výše pokuty odpovídá míře zavinění ze strany žalobce, je třeba zhodnotit jako irrelevantní. Je nesporné, že odpovědnost stěžovatele za předmětný správní delikt je koncipována jako odpovědnost objektivní a zavinění není hlediskem při ukládání sankce. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že tento při ukládání sankce ze zavinění stěžovatele nevycházel a že výše pokuty byla správním orgánem prvního stupně odůvodněna hledisky podle § 17 odst. 18 zákona o potravinách. Na tom nic nemění věta na závěr rozhodnutí, že „výše pokuty byla stanovena na základě správního uvážení, s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem“ a že „odpovídá závažnosti porušení zákonem stanovených povinností i míře zavinění ze strany účastníka správního řízení a nese v sobě nezbytný preventivní prvek“, kterou je třeba chápat toliko jako vedlejší součást shrnutí posuzovaných hledisek; nemající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.*“

Kritérium doby trvání správního deliktu hodnotil žalovaný ve prospěch žalobce, jelikož bylo posouzeno pouze ke dni zjištění. Tím žalovaný napravil chybu orgánu prvního stupně, který toto kritérium vůbec nehodnotil.

Hodnocení prvostupňového orgánu, že „*prodejem potravin by mohlo dojít k negativnímu dopadu na zdraví spotřebitele*“, žalovaný precizněji formuloval, když prodej posoudil v rámci kritéria způsobu v neprospěch žalobce jako nejzávažnější způsob uvádění potravin do oběhu a v rámci kritéria následků protiprávního jednání hodnotil možnost vzniku ohrožení práv spotřebitele. Konkrétně v případě nektarinek v souvislosti se zjištěnou hnilobou a plísní hodnotil v neprospěch žalobce možné ohrožení lidského zdraví. Zde Krajský soud v Brně poukazuje ve shodě se svým dřívějším rozsudkem ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 245/2002-69, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99, na to, že i pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání za předpokladu, že je tato možnost ohrožení dostatečným způsobem skutkově podepřena. To se také v dané věci stalo.

Při hodnocení způsobu byla správními orgány vyvozena nedostatečná míra vnitřní kontroly. Takové zjištění nebylo dle žalobce prokázáno a nemá oporu ve spise. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že nedostatečná míra vnitřní kontroly byla hodnocena ve vztahu ke zjištěným nedostatkům u ovoce. Dle protokolu o kontrole č. P056-10216/06 bylo hnilobou a plísní zasaženo 95,4 % kontrolovaného množství potravin – nektarinky REDSUN. U ovoce napadeného hnilobou a plísní jde jednoznačně o vady zřejmé, viditelné a snadno identifikovatelné. To platí obzvláště v rozsahu blížícím se 100 %. Proto uvádění takovýchto potravin do oběhu ukazuje na nedostatečnou míru vnitřní kontroly, jak správně hodnotil žalovaný.

Žalobce dále namítal, že žalovaný uvedl již v rámci kritéria závažnosti, že „*posuzoval množství nevyhovujících potravin uváděných do oběhu a rozsah zjištěné hniloby a plísně*“. U kritéria závažnosti žalovaný posuzoval pouze množství nevyhovující potravin (a to ve prospěch žalobce) a „*rozsah zjištěné hniloby a plísně*“ posuzoval až v rámci kritéria způsobu. Jde o pochybení žalovaného, které by mohlo evokovat porušení zásady dvojího přičítání. Dle názoru soudu se však v daném případě jedná pouze o uvozovací větu k následnému samotnému hodnocení jednotlivých přitěžujících a polehčujících skutečností. V rámci kritéria závažnosti nebyla „*rozsahu zjištěné hniloby a plísně*“ přičtena kladná ani záporná hodnota a tato okolnost tedy nebyla v rámci kritéria závažnosti nijak hodnocena. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nemohlo dojít k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

S kritériem následků protiprávního jednání se správní orgány vypořádaly správně, když ve prospěch žalobce hodnotily skutečnost, že nebyl prokázán škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele. Zároveň však zohlednily, že žalobce uváděl do oběhu nevyhovující potraviny, u kterých existovala možnost negativních dopadů na spotřebitele. Co se týče námítky, že ochrana zdraví spotřebitele je chráněným zájmem a možnost jeho ohrožení nemůže být znovu přičítána k tíži žalobce v rámci hodnocení hlediska následku, soud odkazuje na své (výše uvedené) závěry v obdobné námitce, týkající se závažnosti a dvojího přičítání.

Pokud jde o žalobní argumentaci proti průtahům v řízení, tj. že rozhodnutí nebylo vydáno v zákonných lhůtách, lze konstatovat, že se na řízení před žalovaným aplikují lhůty podle § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc

(dále jen „správní řád“), a že žalovaný v těchto lhůtách nerozhodl. Nedodržení těchto lhůt však nezpůsobuje nezákonnost takto opožděně vydaného rozhodnutí. Jestliže měl žalobce za to, že v souvislosti s uvedenými průtahy došlo k porušení jeho práv, mohl použít jiných prostředků své ochrany.

Pokud žalobce dovozoval nezákonnost z toho, že napadené rozhodnutí nemá zákonné náležitosti, pak krajský soud naopak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného má veškeré náležitosti stanovené zákonem ve smyslu § 68 a násl. správního řádu. Rozhodnutí obsahuje řádný výrok, odůvodnění a rovněž poučení o opravných prostředcích. Výroky rozhodnutí přitom splňují i náležitosti vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73), ukládající povinnost specifikovat protiprávní jednání z hlediska věcného, časového a místního.

Jak vyplývá z obsahu spisu, žalovaný se zabýval všemi námitkami podanými v odvolání a napravil tak i vady prvostupňového rozhodnutí. V souladu s ustálenou judikaturou podle krajského soudu správní řízení tvoří v zásadě jeden celek (od zahájení řízení až do právní moci konečného rozhodnutí) a není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, resp. vady jeho rozhodnutí (včetně doplnění a zpřesnění výroku). Došlo-li k takovéto změně za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, což je i souzený případ (ve kterém se navíc s touto změnou odvolací správní orgán argumentačně řádně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí) k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení dojít nemohlo, a dále ani nemohlo dojít k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť úvahy prvoinstančního správního orgánu, které by tuto zásadu mohly porušit, žalovaný v napadeném rozhodnutí napravil a korigoval. Podle krajského soudu by žalobcem v žalobě zastávaný výklad vedl k tomu, že odvolací orgán by nemohl napravit žádnou vadu prvoinstančního rozhodnutí a vždy by musel jeho vadné rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Takový postup by však byl jednoznačně v rozporu se zásadou ekonomie řízení, neboť by vedl pouze k prodloužení řízení (k tomu blíže např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2010, č. j. 29 Ca 216/2009-64 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99).

Krajský soud nepovažuje rozhodnutí žalovaného za vadné ani nepřezkoumatelné, a tak dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro jeho zrušení. Soud z výše uvedených důvodů přezkoumával správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni jako jeden celek. Ve výroku napadeného rozhodnutí jsou řádně popsány správní delikty, jichž se žalobce dopustil, jakož i to, jakou za ně správní orgán uložil sankci. V odůvodnění rozhodnutí jsou pak popsána skutková zjištění, z nichž správní orgán vycházel. V obou správních rozhodnutích se správní orgány vypořádaly s hledisky stanovenými pro určení výše pokuty ve smyslu zákona o potravinách. Případné chybějící a chybné úvahy prvostupňového orgánu napravil žalovaný. Prvoinstanční správní orgán řádně popsal skutková zjištění, mající vliv na uložení výše pokuty. Z nich pak byly vyvozeny správné závěry, které byly případně částečně korigovány rozhodnutím žalovaného.

Soud se zcela ztotožnil se závěry žalovaného a naopak nesouhlasil s tvrzením žalobce o zmatečnosti, nepřezkoumatelnosti a věcné či právní nesprávnosti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že se žalovaný nezabýval všemi odvolacími námitkami. Jak je z napadeného rozhodnutí žalovaného zřejmé, ten se odvolacími námitkami řádně zabýval a své závěry srozumitelně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. K uvedenému okruhu žalobních námitek ještě soud dodává, že některé z nich byly

formulovány nekonkrétně (např. „že se žalovaný nevypořádal řádně s podaným odvoláním“, nebylo konkretizováno, s čím se nevypořádal apod.), jen v obecné rovině, a proto se jimi nemohl soud ve správním soudnictví pro jejich nekonkrétnost zabývat. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. byl žalobce povinen v žalobě přesně specifikovat žalobní body tak, aby z nich bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považoval napadené rozhodnutí za nezákonné. Byl povinen vylicít konkrétní nezákonné kroky či úvahy správního orgánu vůči němu, a k tomu ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost. Nelze se spokojit pouze s obecnými odkazy na znění zákona, bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí být zřejmé, které okolnosti skutkových dějů považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti. Krajský soud v Brně uzavírá, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě řádně zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a splňuje všechny náležitosti stanovené zákonem.

V. Závěr a náklady řízení

Závěrem lze konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se správním řádem i konstantní judikaturou správních soudů. Rozhodnutí má veškeré náležitosti stanovené zákonem a není věcně či právně nesprávným, a také není zmatečné či nepřezkoumatelné. Rozhodnutí o výši pokuty patří do oblasti správního uvážení, které soudu přísluší posuzovat pouze do té míry, zda nepřekročilo meze stanovené zákonem. To se v daném případě nestalo. Použité správní úvahy nevybočují ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozparem. Vzhledem k tomu, že zákon umožňoval uložit za předmětné protiprávní jednání pokutu až do výše 50 mil. Kč, má krajský soud zato, že pokuta uložená zcela při spodní hranici zákonné sazby je přiměřená, a plně odpovídající charakteru porušených povinností.

S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. 9. 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu